

Veneen Joulu

Tip... tip... tap... vesipisarat putoilevat hiljaksen pressukatoksen tukipuista veneen kannelle... Katselen niiden loiskahduksia miettien mistä ne laulun sanat (tip, tip, tap...) oikein ovatkaan peräisin. Voihan olla, että sanoittaja on istunut syksyisen räystään alla miettimässä syntyjä syviä, aivan kuten minäkin nyt tässä veneen sitloorassa. Miettimässä. Tyhjiä. Oivallukset syntyvät usein sattumasta. Näet tai kuulet jotain outoa ja sen perusteella alitajuntasi ratkaisee jonkin vanhan ongelman.

- Eläköön alitajunta.

Pressu on ollut veneen päällä jo viikkoja koska kalenteri sanoi, että nyt nousee. Silti meri huokuu lämpöä ja veneilykelejä olisi vielä pitkään. Kuka keksi nämä säät? Purjehduskausi parhaimmillaan ja minä kyykin tässä pressun alla kun voisin vielä purjehtia. Mutta minne menisin? Palvelusatamat ovat sulkeneet porttinsa jo kauan sitten koska kalenteri sanoi niin. Luonnonsatamissa ei ole ketään juttukaveria koska heidänkin kalenterinsa käskivät laittaa veneet talviunille. Seilaisin siis itsekseni tunnin yhteen suuntaan ja toisen takaisin. Niinhän kollegat Kyproksellakin tekevät. Heillähän ei ole saariston edellyttämää mutkaista väylästää vaan selkeä rantaviiva, joka mennessä pidetään styran puolella ja palatessa paaran.. tai päinvastoin. Ei eksymisvaaraa eikä kiviä, joihin voisi rysäyttää kölinsä. Helppoa kuin heinän teko. Ehkä kuitenkin tylsempää kuin meillä.

- Eläköön saaristo.

Tip... tip... ja sitten on hiljaista.. Missä viipyy tap? Ajatukseni palaavat Välimereltä kostean pressun alle. Loppuiko sade? Tulisiko aurinko pilven takaa tuomaan lisähöystettä purjehdushaaveilleni? Eihän täällä pressun alla näe mitään. Kurotan kaula pitkänä liepeen alta ja havaitsen ensimmäisen lumihitaleen leijuvan edessäni... ja sitten toisen... ja kolmannen... Yhtäkkiä niitä on satoja, ei vaan tuhansia... hertsumarepale! Sehän on oikea lumisade.

- Eläköön lumisade.

Yksipurjehdus ja Kyproksen rantaviiva häviävät ajatuksissani takavasemmalle ja huomaan ajattelevani suksia. Kauneus on katoavaista sanovat mutta niin on ajatuksen fokuskin. Pieni muutos ympäristössä ja heti on mieli muissa kohteissa. Mistä ne suksetkin tähän nyt tulivat? Ja reki? Ja joulupukki? Ja lahjat? Niinpä tietysti. Lahjat! Niitähän minä tänne alunperin tulinkin miettimään. Että mitä lahjoja veneelle ensi kautta varten. Ainakin pari uutta köysisarjaa. Sellaisia kivanvärisiä, pirteitä. Ja muutama litra uutta öljyä koneelle. Ja fendareille uudet vaatteet... Ja pöh!

Laskeudun tikkaita alas hiljaksen valkenevalle pihalle ja tunnen joulun lähestyvän. Ei muuten mutta joulusta on enää muutama hassu kuukausi uuden purjehduskauden alkuun. Tässähän tulee kiire. Pitää suunnitella keväthuollot ja -kunnostukset. Pitää varata vesillelaskuaika. Sehän on ihan kohta. Hopi hopi....

Sitä odotellessa – Hyvää Joulua!

Harri Sane

PS. Anna isälle, äidille, siskolle, veljelle, puolisolle tai parhaalle ystävällesi unohtumaton joululahja: Meriturvan Veneilijän pelastautumiskurssi. Ja mene itsekin.

Kirjoittaja on turvallisuuskouluttaja, Espoon Pursiseuran kommodori, Espoon Veneilyturvallisuusyhdistyksen puheenjohtaja ja Suomen Purjehdus ja Veneily ry:n matkaveneilytoimikunnan puheenjohtaja sekä hallituksen jäsen (vuoden 2012 alusta).